

[Ministeren for skatter og afgifter]

forøget, men indkomstskatten bliver formindsket, og det er også naturligt. Det er også logisk, da indkomstskatten af alle skattesystemer vel er den ringeste skat, vi har.

Den anden kendsgerning, personskatteoven også klart demonstrerer, er, at dér, hvor der sker ændringer i skatten, og det gør der for ca. 3 millioner af vore 4 millioner skatteborgere, er vi ikke i stand til og har heller ikke ønsket at udskille ganske bestemte grupper af befolkningen og sige, at den gruppe får skattelettelse, den anden gruppe får skattestigninger. Det, vi har ønsket, er at lave et andet skattesystem, således at de, der har udnyttet fradragene i højere grad, end det egentlig var forudset i sin tid, får nogle skattestigninger, mens de, der ikke har udnyttet fradragene, men har betalt faktisk brutto efter den hidtidige skatteskala, får nogle ganske betydelige skattelettelse.

Det er derfor, det er et eksempel, der er en lille smule barokt, det, hr. Ove Jensen her til sidst kom frem med, nemlig om en skatteyder, der havde 100.000 kr. i skattepligtig indkomst. Ja, hvad var det egentlig for en skatteyder? Det var en, der tjente 500.000 kr. og havde et rentefradrag på 400.000 kr. Det har han vel næppe haft fra sit parcelhus, for det ville svare til et parcelhus til mellem 2 mill. kr. og 4 mill. kr. Det kan man næppe bo i, hvis man har en indtægt på 500.000 kr. brutto. Og hvad er disse renter brugt til? Her ser vi en skatteyder, der har udnyttet skattesystemet på en måde, som vi ikke rigtig ved hvad er, men som i hvert fald betyder, at han sætter sig fuldstændig uden for skalavirkningen, sådan som den var tænkt i vores nuværende skattesystem. Denne skatteyder får en skatteforhøjelse, og det er netop en konsekvens af, at vi ønsker et samfund, hvor man sparer op i stedet for at stifte gæld til arbitrære o.lign.

Et andet punkt, man har været inde på i dag, er parcelhusejerens situation. Det har været moderne, lige siden vi offentliggjorde resultatet af vores skattereformforhandlinger, at gøre gældende, at det er parcelhusejerne, der skal undgælde for skattereformen.

Jeg vil gerne gentage, hvad der er blevet sagt, at for 85 pct. af ejerfamilierne fører skattereformen til, at skatten sænkes, og at den disponible indkomst stiger med over 1.000 kr. eller ændres inden for plus/minus 1.000 kr. For de forholdsvis få ejerfamilier,

ca. 4 pct. af samtlige ejerfamilier, der bliver udsat for skattestigninger på over 5.000 kr. – det er ca. 400 kr. om måneden – skyldes det simpelt hen det, at deres samlede renteudgifter langt overstiger renterne af de lån, der har med boligen at gøre. Det er, fordi de ligesom i hr. Ove Jensens eksempel har renteudgifter, der langt overstiger boliglansrenterne. Så det er altså fundamentalt urigtigt at gøre gældende, at det er ejerboligfamilierne, der er særlig hårdt ramt af skattereformen. Det er snarere tværtimod.

Hr. Hagen Hagensen og hr. Fogh Rasmussen var begge inde på, at virksomhedsordningen er et meget betydningsfuldt gode i skattereformen. Det er en opfattelse, jeg deler. Jeg mener, at virksomhedsordningen og virksomhedsbeskatningen er et udslag af vort ønske om for første gang at få et beskatningssystem, som tager højde for de ganske særlige omstændigheder, der er forbundet med at drive selvstændig virksomhed. Vi har ikke haft et sådant skattesystem før, hvor vi havde en speciel beskatning af virksomheder, der blev drevet som personlige virksomheder.

Det er klart, at vi her har stået over for nogle helt nye problemer, hvor vores erfaringsgrundlag med hensyn til, hvorledes den enkelte virksomhedsejer vil reagere, simpelt hen ikke eksisterede. Heller ikke i vore nordiske nabolande eller i andre lande, hvor vi kan sammenligne skattesystemet, har man et tilsvarende system som det virksomhedsskattesystem, vi nu introducerer.

Derfor er det klart, at der både i forbindelse med reformen, som hr. Thoft sagde, og i forbindelse med aftalerne om at fælde det ned i lovsform og i forbindelse med behandlingen i udvalget måtte være situationer, hvor nye tanker kom frem og nye ændringsforslag blev fremsat. Vi har forsøgt at løse disse problemer. Jeg mener også, vi har løst mange af disse problemer. Jeg er helt sikker på, at vi ikke har løst alle problemer, og vi ville heller ikke have løst alle problemer, hvis udvalgsbehandlingen havde været 3, 6 eller 9 måneder længere.

Vi ser fra alle andre skattelove, vi laver, at livet heldigvis er sådan, at det ikke går efter de love, vi laver, men udvikler sig ud fra andre synspunkter i erhvervslivet. Så må det være lovgivers opgave at tilpasse lovgivningen, således at de oprindelige intentioner kan føres ud i livet. Intentionen med hensyn til